

Izhaja

vsak četrtek (po potrebi tudi večkrat) z datumom prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankirajo in pošiljajo uredništvu lista »Mir« v Celovec, Pavličeva ulica št. 7. Osebni pogovor od 11. do 12. ure predpoldne in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi naj se samo po eni strani lista napišejo, druga stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo. Dopisom je treba za odgovor priložiti poštno znamko.

Nefrankirani dopisi se ne sprejmejo.

MIR

Glasiló koroških Slovencev

Velja

za Jugoslavijo . . . K 10—
» ostalo inozemstvo » 15—
za celo leto.

Naročnina naj se plačuje vnaprej.
Posamezna številka velja 20 h.

Za oglasila se plačuje po 20 h, med besedilom po 40 h za 1 cm² vsakokrat; minimum 24 cm². — Za poslano se plačuje po 30 h, za parte, zahvale in izjave ter za oglase med besedilom po 40 h za 1 cm². — Za male oglase se plačuje po 10 h za besedo vsakokrat; minimum 1 K.

Za izvestilo pri upravnistvu 1 K posebej. Vprašanjem je za odgovor priložiti znamko.

Denar naj se pošilja na naslov: Upravištvó lista »Mir« v Celovcu, Vetrinjsko obmestje št. 26.

Leto XXXVIII.

Celovec, 12. julija 1919.

Št. 22

Petrov dan.

Tretji narodni praznik praznujemo danes.

28. junij, Vidov dan, nas je spomnil velepomembnega zgodovinskega dogodka iz l. 1389. na Kosovem polju, ko je legla mračna sužnost turškega jarma na srbski narod, spomnil nas je tudi junaških činov hrabre srbske vojske, ki je maščevala usodepolni dan na Kosovem in prinesla ne samo Srbom, ampak tudi ostalim Jugoslovonom zlato svobodo.

Kresovi po naših hribih na predvečer Ciril in Metodovega praznika so nam bili živa priča, da nas tisočletno suženjstvo ni moglo streti, da smo še polni svežega narodnega življenja in da skrbno čuvamo od naših blagovestnikov podedovane zaklade.

V soboto pa, dne 12. t. m., obhajamo prvo-krat združeni in ujedinjeni god našega jugoslovanskega kralja Petra.

Vsakdo, ki pozna zgodovino in življenje tega vladarja, pa naj si bo v srcu republikanec ali karkoli, mora pritrditi, da je kralj Peter vreden svojega junaškega naroda. Dinastija, ki stoji na čelu naši mladi jugoslovanski državi, izhaja iz priprostega kmečkega ljudstva. Ravno to dejstvo je čestokrat med vojsko in tudi že prej dajalo našim nasprotnikom povod, da so jo blatili in zaničevali na vse mogoče načine, samo da preprečijo naše združenje.

Mi pa vemo, da je še le pod kraljem Petrom Srbija dobila pravi notranji red in politično svobodo, da je pod njegovo vlado dosegla visoko blagostanje. Prepričani smo tudi, da bo dinastija Karadžordževićev tudi zanaprej vladala demokratično ter iskala le srečo in korist svojih državljanov.

Po želji samega kralja naj se širom vse Jugoslavije praznuje ta dan kot dan invalidov, kot praznik tistih, ki so žrtvovali svojo kri in svoje zdravje za blagor domovine.

Brez šuma in velikega hrupa, skromno kot je skromna naša dinastija, praznujmo ta dan in spomnimo se svoje dolžnosti napram tistim, ki

so pripomogli s svojo dragoceno krvjo k temu, da si je danes nad nami svobodno jugoslovansko solnce.

Potem pa se lotimo resnega narodnega dela! Ni dosti, da se samo navdušujemo ob raznih prilikah in praznikih, da samo govorimo in drug drugemu pripovedujemo, kaj je potrebno, ampak dela je treba, dela in zopet dela.

Naša država je mlada. In prav vsled tega je nujno potrebno, da vsak po svojih močeh, vsak v svoji stroki in na svojem mestu doprinese svoj delež k skupnemu delu. Zavedajmo se svoje svete dolžnosti kot člani svobodne Jugoslavije, ker le tedaj se bodo mogle zaceliti rane, ki nam jih je vsekala več kot štiriletna vojska.

J. M. Trunk:

Nekaj iz Pariza.

Oči celega sveta so obrnjene zadnje mesece na Pariz, kjer sedijo visoki gospodje okoli miz in odločujejo »za vedno« usodo sveta. Pri meni pa niso bile samo oči obrnjene v Pariz, temveč vsa moja malenkost, ko sem dobil brzojav, da naj se »takoj« podam tja. Marsikdo bi se bil razveselil, ko bi ga bila doletela taka »čast«, jaz sem že davno izgubil vsak čut časti, pač pa me je kar spreletelo, ko sem mislil, kako bom potoval. Kdor je v zadnjih dneh hotel priti iz Celovca v Borovlje ali nasprotno, vé, koliko »štempeljnov« je za tako pot treba poskrbeti. Kaj še le v Pariz! Res, da kar zdaj povem, ko sem se srečno po enem mesecu zopet vrnil, so bile ravno štiri velike strani potnega lista prav polne, kakor se lahko vsakdo sam pri meni prepriča, če noče verovati. Vendar naj pa pride raje pozneje gledat! In kako je na vlakih, tudi to vsakdo pozna. Pač, tu se lahko vsakdo oddahne, če stoji pred potom v Pariz, zakaj zdaj vozi dnevno skozi Ljubljano poseben brzovlak, ki menda ni videl vojske, ker pride tja čez Trst, Benetke, Milan, Lausanne in Dijon v kakih 36 urah. Seve se za tako udobnost oddahne precej tudi potnikom mošnja, zakaj voznja samo na eno stran stane sedaj kakih 1200 K! Pred 10 leti

sem z 2000 K prišel v San Francisco v Kaliforniji in nazaj! A denarja je ko črepinj.

Ko so mi v Ljubljani srečno napolnili eno in pol strani potnega lista z raznimi štampljami, sem se dne 18. maja odpeljal in točno dne 20. maja okoli enajstih dopoldne prispel v Pariz.

Kakor za pot, tudi za opisovanje Pariza ni prostora, dasi moram omeniti, da sem skoraj pozabil usta zapreti, ko sem na glavnih ulicah videl vse polno uplenjenih velikanskih topov. Da nosijo Parižanke skoraj pol metra visoke pete in do en meter prekratke kikle, kaj takega resnih »diplomatov« ne more zanimati. Bolj kakor visoke pete in prekratke kikle, bodo naši diplomati zanimali čitatelje. Kdo izmed našega ujedinjenega kraljestva je v Parizu, je znano. Glava Slovencev je dr. Žolger, ki ima kakor vsak general svoj »štab«. Slovenskih »štaberjev« je bilo prej okoli 30, zdaj je njih število padlo, ker Beograd zna tudi računati. Ostale so le neobhodno potrebne moči, takomenovani eksperti. To niso diplomati, temveč veščaki ali dobri izvedenci in poznavalci dežel, krajev, zgodovine itd. Delo teh veščakov, kakor še bolj diplomatov, kakoršna sta v pravem pomenu za nas dr. Žolger in dr. Rybař, ni morda sprehajanje po širokih ulicah v senci nemških kanonov, temveč silno naporna borba z vsemi spletkami, kakoršne poznajo pač le diplomate in natančno preštudiranje in podrobno premostrivanje vseh vprašanj, ki jih obdelujejo razne komisije. Pripetilo se je večkrat, da je n. pr. kak Amerikanec natančneje poznal kraje, statistiko, gospodarske razmere itd. kakega kraja, kakor naš ekspert, dasi je zadnji v bližini rojen. Poleg tega so vprašanja pogostokrat tudi jako zamotana, mnenje stoji proti mnenju, drugokrat manjka zopet podatkov, ni dobiti dotičnih virov, pri nas tudi ne zadostnih sredstev. Mi smo sploh, odkar obstoji diplomacija, nastopili šele prvič, smo majčken narodič in pridemo v nekak poštev sploh le, ker nam je bila usoda toliko mila, da so nas bratje Srbi sprejeli v svoje okrilje, dasi je celo junaška Srbija v tropu pariških diplomatov le majhna kapljica. Poleg naše neznatnosti smo pri mnogih diplomatih, posebno

Podlistek.

V. R.

Spomini na dr. Jan. Ev. Kreka.

(Dalje.)

Ta prvi uspeh v dopisovanju z dr. Krekom me je hitro ojunail k drugemu pismu, v katerem sem izražal veliko željo. Odgovor je bil:

Dragi!

Sredi volivnega boja mi je Vaše pisemce kakor pomladni dih. Vremena — bodo se zjasnila. — Bodo; trdno upam. Vi mladi ste mi poročstvo.

1. O abstinenčnem krožku dobote pojasnilo od Podlesnika, ki Vam pošlje vse potrebno. Živela ta misel. Energija se najbolj pokaže z abstinenco. Where the will, there the way — kjer je volja, tam je pot...

2. O kmečkem vprašanju dobite »Domoljube« l. 1905 in 1906, 1907 letos. Tam imate v uvodnikih in deloma zad dovolj gradiva in tudi navoda za metodo. — Za »Nar. Gosp.« pišite »Zadružni zvezi«. Jaz bi morda pozabil. Če pa pride pismo tja, pa bo dobro. Sklicujte se name, in sicer zaprosite tudi prejšnje letnike. Seveda — brezplačno. Telefoniško sem naročil brž, ko sem dobil Vaš list, naj Vam pošljejo naše »Letopise«. Ne vem, ali so, ali ne?

Sestanek o počitnicah — mora biti. Letos bo zopet socialni kurz pri Sv. Joštu, ki ste brali morda o njem v »Zori«. Ako pridete, živeli Vi in vsi Vaši tovariši!

Naš Moškerc je prišel ves vesel iz Korotana. Zdravi! Vam vdani Dr. Krek.
Lj. 5./3. 1907.

Pred Binkošti l. 1907 sem delal pismeno maturo. V soboto pa sem se podal v Ljubljano. Preveč me je vlekle spoznati dr. Kreka in se seznaniti z ljubljanskimi tovariši. Prišel sem po noči v Ljubljano. Po dolgem tavanju sem in tja, sem našel prenočišče v »Hotel Lloyd«. Zjutraj sem poiskal M. Natlačena v Šiški. Ogledala sva si Ljubljano. Bil sem precej razočaran. Res je, da je močno deževalo in me vreme nekako tiščalo k tlom. Vendar nikakor se nisem mogel ubraniti občutka: Naš Celovec je lepši! Te krive in umazane ulice, te ceste brez tlaka pa polne blata, se nikakor ni hotelo strinjati z »belo Ljubljano«. Tudi grad me ni posebno zanimal. Kar nič se mi ni moglo do starih spominov, ko je v srcu kipela želja naprej v bodočnost. Bodi Ljubljana, kjer hočeš, dr. Kreka bi še rad videl. Šla sva k njemu. V Udmatu je imel svojo malo, čedno vilo. Vse me je pri njem zanimalo: Vrt, sobe, pohištvo, vse, vsaka malenkost. Ko bi bil jaz slikar, mislim, da bi še vsako sobo precej pravilno naslikal. V sprednji sobi je bila dolga miza, težko obložena z raznim papirjem. Vse navskriž. Na voglu sta ležala dva zvezka Scheicherjevih: »Erlebnisse und Erinnerungen«. Levo od vhoda je bilo veliko stojalo za knjige. Celi dve knjigi sta ležali tam: Dva zvezka svetega pisma Allioli-Antovega prevoda. Še par stolov in bilo je vse. V sobi ob desni steni postelj, ob steni nasproti vhodu divan, pred njim miza s tremi stoli, priprost umivalnik, v kotu na levo vhoda stojalo za celo razstavo pip.

Na divanu je slonel dr. Krek. Videlo se je, da je izmučen. Minule so ravnokar prve volitve po splošni enaki volilni pravici. Bil je on glavni zaupnik za Šiško, Južni kolodvor. V Ljubljani čakajo še ožje volitve. Povabil me je, da ostanem pri njem čez noč in ko se vrnem v ponedeljek iz Postojne, pridem zopet k njemu. Popoldne so prišli k njemu razni gospodje, med njimi tudi rajni dr. Žitnik. Posvetovali so se zaradi ožjih volitev. Na večer me je peljal v »Rokodelski dom« k posvetovanju vseh zaupnikov Šiške—Južni kolodvor. To posvetovanje mi ostane v spominu. Njegove kretnje, njegovi razgovori z zaupniki priprostiti delavci in izobraženci je napravilo na me vtis kot bi bil oče med svojimi. Pa ne navaden oče, ampak nad vse ljubeznjiv, za dobrobit svojih vnet oče. Niti sence otožnosti ali skrbi, ali izmučenosti ni bilo čutiti na njem. Ob enajstih smo odšli. Dež je lil curkoma, on pa je bil brez dežnika. Ker nisem mogel v knjigarnah dobiti njegovega »Socializma« in tudi ne »Črnih bukev«, sem ga v ponedeljek poprosil za nje. »Da, prijatelj, teh knjig jaz pa nimam. K meni tako dolgo miši prihajajo, da je vsa štelaza prazna.« Dodatek k socializmu in »Narodno gospodarstvo« sem dobil od Natlačena, knjigi pa še le pozneje na neki licitaciji. Na gimnaziji sem bil od profesorja prav pošteno kregan, ker nisem znal vsebine Grillparzerjeve igre: König Ottokars Glück und Ende...

Prvo polovico avgusta se je vršil slovenski abiturientski sestanek v Ljutomeru. Po sestanku so me spravili »Daničarji« v Ljubljano in od tam na socialni tečaj na Sv. Jošt. Tam sem imel priložnost skozi tri dni poslušati doktorja, ki nam je

pri laških sosedih, „premaganci“, ki morajo biti veseli, da jih ne denejo, kakor Nemce, za žično ograjo. Laška diplomacija je znana po svojem mefistovstvu (zvižaji), a tudi spretnosti, v Parizu je igrala dostikrat, ker se je opirala na ogromno število vojaštva, prvo vlogo; zdaj si moremo misliti, kako težavno je naše stališče. Kaj pa z Wilsonovimi točkami, o zaščiti in svobodi malih narodov? Prijatelj, ako si še tako naiven, da v mesecu juliju še poprašuješ po „načelih, principih, pravičnosti“ itd., potem ti povem, da si jako trdne vere, zakaj ves svet se ti bo smejal, če se pri diplomatih na kake „principe...“ sklicuješ. Svet je tudi po tej vojski ostal še stari in pozna le eno načelo — moč in meč! Ko smo večkrat sedeli okoli dr. Žolgerja in videli, kako nam naši „prijatelji“ režejo kos za kosom iz našega narodnega telesa, se je zdaj temu, zdaj onemu izvil iz teškega srca bolesten vzdih: „Ko bi imeli mi pol milijona vojakov!“ Odločuje se o usodi vsega sveta, a od ogromnega števila Slovanov je zastopana edinole mala Srbija, ker tudi Čehi in Poljaki so med „premaganci“, o Rusih ni ne duha ne sluha, da ne govorim o Bolgarih, ki bodo smeli le poslušati, kaj so o njih določili pariški bogovi, dasi je znano, da so „zmago“ antante, vsaj francosko „zmago“, na Balkanu odločili le Bolgari, ki so prostovoljno dne 15. kimovca 1918 prepustili strelske jarke Francozom, in na laški fronti z enakim postopanjem slovanski polki. O tem visoki gospodi v Parizu nočejo ničesar vedeti in pijani cene zmage grejo nekateri tako daleč, da n. pr. Orlando z našim dr. Trumbičem ni hotel sedeti pri eni mizi, ko se je šlo za neko obravnavo pri Amerikancu Housu, dasi mu je leta 1918 stiskal roko in ga peljal celo pred italijanskega kralja. Dobro, da naši srbski diplomatje niso novinci, temveč že izkušeni možje in se ne vsedejo starim lisjakom na limanice, kakor so to storili Čehi, ki so morali svojo ljubezen do zvitih Lahov poplačati z izgubo Slovaške, kar so jim vsi pravi Slovani v Parizu skoraj — privoščili.

Za točno umevanje našega položaja in stališča v Parizu je treba pa še nekaj opomniti, o čemur je naša javnost čisto napačno poučena, oziroma ima čisto napačno mnenje.

Pariška konferenca obstoji pravzaprav le iz „big four“, iz „debelih štirih“, kakor tudi angleški opozicijski listi imenujejo Clemenceaua, Wilsona, Lloyd Georgea in prej Orlando, to je „Conseile de Quater“ — „svet štirih“, kakor se uradno imenuje. Obstaja sicer še cela vrsta drugih „conseilov, odborov...“, a dasi se osredotočuje v teh „pododborih“ vse ogromno delo, odločitve so odvisne vendar le od „debelih štirih“. Ti gospodje pa ostanejo lepo sami med seboj in povsem napačno je naziranje, da bi se moglo o kaki zadevi z njimi obravnavati! Ko se je šlo dne 12. maja za silno važno zadevo glede naše Koroške, je dr. Pašič, ki ima med diplomati vendar ugled, zaprosil pri Wilsonu in Lloyd Georgen avdijenco, jo dne 14. maja urgiral, a dobil je ni! Dne 27. maja so dospeli v Pariz s knezoškofo zastopniki vseh treh slovenskih strank. Mislim, da se ne motim, ako menim, da so odšli iz Ljubljane z mislijo, da bo treba v Parizu samo malo zaropotati in vse se bo obrnilo

govoril vsak dan po šest ur. Na predvečer smo se že bali, da ga ne bo. Zjutraj smo ga zagledali, ko je prišel iz skednja. Obleka je bila precej povaljana in seno se je je držalo. V eni roki je nosil kolar, v drugi slamnik; v njem pa par krajcarjev, očala, pipo, tobak in vžigalice. Celó svoje premoženje. Prišel je z nekega shoda na Goriškem peš k nam na Sv. Jošt.

Tako hitro mi še nikdar niso ure minile kot tedaj. Sedel je v šolski sobi navadno na mizi ali oknu in nam razlagal socialna vprašanja. V premorih pa smo sedeli ali ležali na trati pod križem za cerkvijo in se pogovarjali. Značilno, kako je znal poučevati. Ko smo enkrat sedeli pod križem, je prišlo koroško vprašanje na vrsto. Začel me je izpraševati kot bi o nas nič ne vedel. Drugi so pa poslušali. Zastavil je tako vprašanja in vpletel vmes pojasnjevanja, da bi bil težko s celim govorom nas toliko informiral o gospodarskih in narodnih prilikah na Koroškem. Ko sem jaz izrazil svojo bojazen nad bodočnostjo koroških Slovencev, mi je rekel (kot bi bilo danes, še se tega spominjam): „Tam na Koroškem imate na Mostiču župana — Žerjav se piše —, graščak je in zagrizen nemškutar. Zapomnite si, vi boste še dočakali, ta bo še radikalen Slovenec.“ Odkrito povem, tedaj še nisem vedel za Mostič, ne za tega moža, sedaj pa živim v njegovi občini. V njegovi hiši je bilo sklenjeno, da pridejo 8. dec. 1918 po mene s pištolami oboroženimi, njegov sin in njegovi prijatelji, in me ob eni ponoči tirajo iz fare v begunstvo. Kakor pa danes svet stoji, ko je v njegovi hiši slov. voj. poveljstvo, verjamem tudi drugemu delu izjave rajnega doktorja. (Dalje sledi.)

nam v prid. Ni trajalo dolgo in iz ognjevitih Savlov so postali — Pavli, dasi so kljub temu ropotali, seve kakor se med diplomati ropoče, dobili po izrednem prizadevanju konzula Švecla dne 5. junija avdijenco celo pri Wilsonu. Ako se je med tem posebno glede Koroške obrnilo na boljše, se je to zgodilo večinoma le, ker se je izkazal — meč in so naši vojaki Koroško zasedli. S tem nikakor ne rečem, da bi naše zastopstvo pri tem ne imelo zasluge. Narobe. Delegacija je delala s podvojeno silo in to tem bolj, ker se je mogla opirati na naš zmagoviti meč.

Delati se mora in se dela skoraj izključno le za kulisami. Imamo med Francozi, Angleži in Amerikanci nekaj dobrih in nam res naklonjenih prijateljev. Ti obveščajo naše delegate o važni zadevi, ki se obravnava povsem brez nas, in zdaj se začne delo, včasih cele noči! Kdor bi zdaj ali pozneje hotel naše zastopnike, eksperte itd. v Parizu in njih delo kritizirati, naj bi prej pogledal v to „peklensko kuhinjo“, in ako je dobil pravi vpogled, bo, o tem sem prepričan, — umolknil.

Fletno bi bilo v Parizu in veselo bi se ozirali tja, ako bi tam res vladala pravica, o kateri so nam prej toliko pripovedovali, a tako pa lahko zapojemo po Slomšku:

Kje so naše pravičice,
Kam so odletele!

Prihodnjič nekaj o delu samem. Korajže pa ni treba izgubiti, ker pravica se je še povsod izkazala, dasi ima zdaj tudi v Parizu zavezane oči in naš jugoslovanski meč se postruje od dne do dne.

Nemške laži o naših četah.

Ljubljana, 7. julija. V Špitalu na Dravi se je vršil 2. julija, kakor ve poročati dunajski korespondenčni urad, sestanek kakih 300 zastopnikov beguncev iz onih delov Koroške, ki so zasedeni po jugoslovanskih četah in ki so bili, kakor pripoveduje omenjeno poročilo, izgnani iz svoje domovine. Večji del zborovalcev da so tvorili Slovenci, ki so „iz goreče ljubezni do svoje koroške domovine branili svojo domačo grudo pred jugoslovanskimi vsiljivci.“ Na tem zborovanju so vedeli poročati omenjeni zastopniki o preganjanjih, o nasilnostih jugoslovanskih vojakov, o plenjenju hiš in o pustošenju polja. Koroški deželni upravitelj dr. Lemiš je glasom te vesti poročal o neprestanem prizadevanju koroške deželne vlade, širiti „resnico pri ententi o razmerah na Koroškem“.

K temu poročilu pripominja Ljubljanski dopisni urad: Taktika nemških in ponemčenih faktorjev na Koroškem je prozorna in ostaja sebi zvesta. Vse one zločine, ona nasilstva in one krivice, ki so jih Nemci v svoji samopašnosti povzročili brez potrebe prej proti našemu življu na Koroškem, zvrčajo sedaj v lažiporočilih na naše jugoslovanske čete, ter taka izmišljena poročila širijo po lastnem priznavanju v ententni svet. Ta taktika je čisto enostavno navaden maneuver, da bi s tem pri ententi in sploh v javnosti zakrili svoja prejšnja zlodejstva. Ugotavlja se še enkrat, kakor se je to opetovano že storilo, da so jugoslovanske čete, kakor priznavajo to prebivalci sami, ki so ostali na koroškem zasednem ozemlju, postopale in postopajo proti domačemu prebivalstvu ne samo korektno, nego da mu gredo tudi v vseh ozirih na roko. Okupacijske oblasti so nastopale le proti takim elementom, ki so se pri prejšnjih invazijah nemških tolp zločinski zagrešili, ki so ropali in plenili. Iz takih elementov se sestavlja najbrže večji del onih beguncev, ki so prostovoljno iz strahu pred posledicami radi svojega prejšnjega brezobzirnega ravnanja poiskali rešitve v begu; kajti gola izmišljotina je, da bi bil kdo izmed prebivalcev, kakor pravi gorenje poročilo, izgnan z domače grude.

Italijani vohunijo za Nemce.

London, 24. junija. „Morningpost“ z dne 24. junija poroča: Srbske oblasti imajo v rokah dokumente, ki dokazujejo, da so italijanske vojne oblasti pošiljale podrobna poročila o številu in razmeščenju srbskih čet na Koroškem avstrijskemu vojnemu poveljništvu. V rokah imamo kopijo takega zaupnega dokumenta, ki je datiran z dne 29. maja in ki so ga Srbi našli v neki stekleničici v hiši, kjer je stanoval avstrijski okrožni komandant v Celovcu. Ta dokument dokazuje, kako je avstrijski poveljnik sprejemal važna sporočila o italijanskih vojnih oblastih v obliki špijonskih poročil, poslanih, da izpopolnijo podatke o položaju srbskih čet na črti Podkoren-Radovljica-Kranj. Ta dokument obsega tudi poročilo, ki ga je poslal italijanski poveljnik v Trbižu o položaju nove srbske divizije

kakor tudi o številnosti jugoslovanskih čet na koroški fronti. — „Gazette de Lausanne“ priobčuje tole brzojavko, katero je poslal italijanski tiskovni urad iz Berna: „Brzojavka iz Zagreba javlja, da sta na potu dve srbski diviziji, namenjeni iz Koroške na italijansko mejo. 2000 topov, ki jih je Francija poklonila Srbiji, je nameščenih na italijanski meji.“

Politični pregled.

Krvavi izgređi na Reki.

O reških spopadih se nam še poročajo podrobnosti, iz katerih se da sklepati, da je bil namen Lahov, izgnati Francoze z Reke, ki je bila glavna baza za oskrbovanje francoske armade na Ogrskem. Prišlo je tako daleč, da so Francozi bili prisiljeni streljati s topovi na mesto. Poulični boji na Reki so bili zelo krvavi. Iz mnogih hiš so streljali Lahi z revolverji in s puškami na Francoze. Lahi so postopali tudi z brezoroženimi francoskimi vojniki zelo kruto, obmetavali so jih z ročnimi granatami, ter jih podivjano tolkli z nogami in nožmi. Sodijo, da je mrtvih okoli 50 do 80 Francozov. Na ljudi, ki so hoteli rešiti Francoze, se je tudi streljalo. Govori se, da pride na Reko francosko in angleško brodogradnjo, in da se mesto proglasi kot vojaško okupirano.

Pariški listi vznemirjeni vsled postopanja Italijanov.

Mnogoštevilni pariški listi so vznemirjeni vsled ostre pisave italijanskih časopisov napram Franciji ter vsled sporov, ki so nastali ponekod med italijanskimi in francoskimi vojniki. Naglašajo dejstvo, da so se povodom spopadov odnosaji med italijanskimi in francoskimi vojniki zelo ohladili.

Nemčija za ratifikacijo.

Weimar, 9. jul. V današnji seji nemške narodne skupščine je po osebnem glasovanju bil sprejet zakonski načrt za ratifikacijo mirovne pogodbe z 208 glasovi proti 115.

Ljenin popušča, Trockij pa ne.

Stokholm, 8. jul. „Ruskaja Žizn“ poroča: Oseba, ki je v stalnih stikih z Ljeninom, pravi, da Ljenin sedaj uvideva, da ne more prodreti s svojimi idejami, katere potrebujejo popolne revizije. Ljenin je celo pripravljen denacionalizirati industrijo (vrniti tovarnarjem), dvigniti kapitalizem in sklicati ustavodajno skupščino, nakar hoče odstopiti. Trockij pobija do skrajnosti Ljeninovo stališče.

Mažari ponujajo ogrsko krono regentu Aleksandru.

Budapešta, 8. julija. Predsednik szege-dinske (protiboljševiške) vlade grof Jul. Karolyi je izjavil nekemu žurnalistu: Ogrska je preslaba, da sama sebe prenovi. Zato vlada namerava prenesti svoj sedež čimprej v Budimpešto in ponuditi ogrsko krono kakemu tujemu vladarju — po mnenju njegove vlade — regentu Aleksandru srbskemu. To poročilo je vzbudilo v Budimpešti neprijetno začudenje.

Nova vlada na Čeho-Slovaškem.

Dosedanja vlada dr. Kramařa je podala predsedniku čehoslovaške ljudovlade Masaryku odstavko. Za ministrskega predsednika je imenovan socialni demokrat Tusar, ki je že sestavil novo vlado. Novo ministrstvo se je v torkovi seji predstavilo čehoslovaški zbornici.

Čehoslovaki v ameriški armadi.

Odposlanec ameriških Čehoslovakov v Pragi je na nekem zborovanju izjavil, da se je borilo v ameriški armadi 50.000 Čehoslovakov, od katerih je padlo 10.000 na francoskih bojiščih za svobodo svoje domovine.

Portugalska in Romunija priznali Jugoslavijo.

Portugalska in Romunija ste službeno priznali kraljestvo Srbov, Hrvatov in Slovencev.

Dnevne vesti.

Vojaška pošta v Celovcu se je preselila na Kolodvorsko ulico 35 (Bürgerspital).

Vse pošte na Koroškem ozemlju, zasedenem po Jugoslovanih, so odprte, razen pošte v Krivi Vrbi, Št. Rupertu, v Limercah, Skofjem Dvoru, na Otoku in v Hodišah. Za Hodiše in Otok služe Ribnica. Pustica in Ledenice se radi bližine demarkacijske črte zaenkrat ne moreta odpreti. Pošta v Št. Pavlu v Labudski dolini služe redno. Poštno ravnateljstvo v Ljubljani je sklenilo, da tudi na ostalih krajih vpostavi po-

met v najkrajšem času, kakor hitro bodo to razmere dopustile.

Pisma, oddana v Celovcu, se cenzurirajo isto tam in ne več v Mariboru in to tako hitro, da se dan po oddaji že lahko odpošljejo.

Prevoz trupla. V nedeljo dne 13. julija popoldne se bo prepeljalo truplo rajnega poročnika Ivana Kranjca v Dobrlavas, kjer bo pokopan v družinskem grobišču. Kakor smo že poročali, je bil poročnik Ivan Kranjc ranjen dne 19. aprila t. l. ter potem kruto ubit od nečloveškega sovražnika. Začasno je bil pokopan dne 30. aprila v Glinjah.

Vrnitev iz vjetništva. Iz nemškoavstrijskega vjetništva se je vrnil naš rojak, poročnik Lovro Lipic, doma iz Lovank pri Dobrlivasi. Vjet je bil dne 4. majnika v Šmarjeti. Nekaj časa se je nahajal v Trabesingu, potem pa so ga odpeljali z drugimi vred v Linc. Od tamkaj se mu je posrečilo še z dvema drugima častnikoma pobegniti na Češko, kjer se je javil našemu poslanstvu. Iz Prage pa se je odpeljal z jugoslovanskim dijaškim transportom koncem junija v domovino.

Sodalitas ss. Cordis Jesu ima v četrtek dne 17. t. m. ob 13. uri važen sestanek. Poročal bo č. g. Trunk.

Izlet na Uršulo. Mariborska podružnica SPD priredi v nedeljo dne 13. julija izlet na Uršulo. Odhod v soboto dne 12. julija ob pol 16. uri popoldne z vlakom do Guštanja, od tam peš na Uršulo (1700 m), krasen razgled čez slovenski Korotan in štajerske gore, prenočišče, v nedeljo dopoldne na gori planinska veselica s petjem planinskega oddelka, sodelujejo razna društva. Popoldne odhod na postajo. Proviant se naj vzame s seboj. Mariborsko partijo vodi g. dr. Brence.

Denar za vojne ujetnike v Italiji. Svojci vojnih ujetnikov v Italiji lahko zanesljivo pošljejo denar za vojne ujetnike v Italiji na naslov „Slovenskega Rdečega Križa“ v Ljubljani, Poljanska cesta 4. Naslov vojnega ujetnika mora biti natančen in razločen. Za 100 K dobi ujetnik 20 do 30 lir.

Dopisi.

Ivan Stöcklinger †. Umrl je dne 6. t. m. Ivan Stöcklinger, strojnik v jugoslovanski tiskarni v Ljubljani. Rajni je bil doma iz Udmata pri Podravljah na Koroškem ter stopil kot tiskarski vajenec v tiskarno Družbe sv. Mohorja v Celovcu, kjer je služil tudi pozneje kot pomočnik do 1. maja 1909. Star je bil še le 30 let. Sodeloval je pri ljudskem odru, kjer je večkrat nastopal kot spreten igralec in režiser. Naj v miru počiva.

Iz Roža. Nemci niso pokvarili samo vseh mostov čez Dravo, ampak so poškodovali ali uničili tudi brodeve. Brod iz Velinjavasi na Bistrico še zdaj ni popravljen. Ladjo so spustili po Dravi, železna vrvi je prestreljena. Tudi brod za prevažanje živine pri Velinjavasi so pokvarili, eno ladjo z ročnimi granatami tako poškodovali, da se niti popraviti več ne da; vrvi so spustili v Dravo. Na tem brodu je koncem aprila prekoračil Dravo oddelek slovenskih vojakov. Prodrli je na humperški grad, tako da so že topničarji zbežali, a se je nato moral umakniti nemški premoči. Izgubil je nekaj moštva, imel več ranjenih; poveljnik je bil tako ranjen, da je obležal. Nemci pridejo do njega, a ko jih ranjenec prosi pomoči, ga nemški divjak dvakrat ustrelji. Potem ga otčežejo za noge in vlečejo po zemlji proti Kotmarivasi. Pri tem so mu polomili roke in noge. Obličje, ki se je vleklo po zemlji, je bilo vse opraskano, krvavo in umazano. Nihče izmed domačinov si ga ni upal umiti iz strahu pred nemškimi vojaki — razbojniki. Pokopali so ga v Kotmarivasi. Kako so Slovenci prišli čez Dravo, Nemci niso mogli zvedeti. Po nedolžnem so zaprli gostilničarja Knaberla, in ga dolžili, da jih je on prepeljal. Ko mu niso mogli ničesar dokazati, so ga izpustili. Volkswehrovci so v hišah zastonj jedli in pili ter kradli. So kratkomalo zahtevali, kdor jim ni hotel takoj dati, so mu grozili z orožjem. Ljudje so jim morali voziti orožje, municijo in opremo. Plačali niso ničesar. Kdor se je upiral, tistemu so grozili, da ga ustrelijo, ali pa da mu vzamejo sami voz in konja. Taki so bili ti „branitelji“ ljudstva. Ljudstvo jih je po pravici imenovalo ne Volkswehr, ampak Volksräuber! Hvala Bogu, da so odšli!

Velinjavas v Rožu. Bolj male postave, pri svojih 76. letih še nenavadno gibčen, malo pipo v ustih, na obličju dobrovoljen nasmeh, tak je bil naš mežnar Janez Jesenko. Zapustil nas je nepričakovano. Na polju ga je splešen konj pobil na tla, pri čemur si je zlomil nogo in dobil še druge poškodbe. Bilo je jasno, da če je sploh mogoča pomoč, ga morejo ozdraviti le v bolnici.

Sam je izgubil upanje in želel samo, da bi doma umrl. Njegova slutnja ga ni varala, zdravnik mu ni več mogel pomagati, smrt ga je ozdravila. Izpolnila se mu je poslednja želja, prepeljali so truplo iz Celovca na domače pokopališče.

Ena se tebi je želja izpolnila:

V zemlji domači da truplo leži.

Bil je simpatičen, kratkočasen mož, v družbi je rad malo „popunal“, se posmejal in zabaval. Starost mu ni vzela dobre volje. Koroški rek „bolj gre sv. Jakobu co, manj tice pojo“, se na njem ni povsem uresničil, četudi je pri njem že davno minul sv. Jakob. Bil je stara slovenska korenina, tuj mu je bil sedanji nemškutarski hlapčevski duh. Ko so Nemci nabirali podpise, je menil: „Kako bomo pa za Nemce podšribali, k' smo pa Slovenci!“ Prej je moral nemško listje kaditi, sedaj pa, ko je prišel jugoslovanski tobak, je moral pa umreti. Ne listja, ne tobaka ne potrebuje zdaj več. Je pri cerkvi sv. Petra in Pavla mežnar bil, naj bi ga nebeški ključar v nebesa spustil!

St. Jakob v Rožu. (Osebna vest.) Naš rojak Rožan, g. dr. Pečnik, prej zdravnik v Kahiri in Trstu, pd. „Lipjov dohtar v Lišah“ bo zdravil čez poletne mesece pri Janežiču v Lešah ter sprejemal od 9. do 10. zjutraj. Gre k bolnikom tudi v kraje okoli Sv. Jakoba v Rožu.

Iz Guštanja se nam še poroča, da je bilo pri kresu, ki so ga žgali na čast sv. Cirila in Metoda, zastopano v velikem številu delavstvo. Slavnost je posetil tudi g. dr. Obersnel, nadzornik grofove jeklarne, ravnatelj Beguš ter p. Benjamin. Mladi pevski zbor bo pel tudi pri božji službi na Petrov dan, rojstni dan našega kralja Petra, dne 12. julija.

Grebinj. Predvečer Ciril-Methodovega praznika! Za nas Slovence eden največjih praznikov, kateri nas spominja na blaga apostola, ki sta z vso ljubeznijo požrtvovalnih duš posvetila svoje vzvišeno delovanje našemu narodu. Prvič smo ga letos praznovali tudi mi Slovenci v osvobojenem Grebinju. V rednih vrstah so se zbrali zvečer vojaki pred šolo in so pod poveljstvom g. nadporočnika Hameršeka in poročnika Pinteriča ter ostalih narednikov odkorakali v spremstvu krepke koračnice na grebinjski grad. Večer je legel na zemljo, tih in miren ter sprejel vse naravo v svoje temno okrilje. Na gradu so se prižgali kresovi, visoko, vedno višje je vzplapolal njihov plamen ter pošiljal svoje iskre tja k sinjemu nebu — kot dokaz neomajane goreče ljubezni, ki jo čuti slehern Slovenec v sebi do svoje domovine, do svoje rodne grude. Enako kresovom naj žarijo naša srca za našo domovino, kateri je vstalo prvo solnce zlate svobode in prostosti. Prišedši na vrhunec so vojaki posedli v krogu nad kresovi. Bilo je tu zbranih tudi nekaj domačinov. Vse je prekipelo navdušenja. Narednik Benda je v navdušenem nagovoru omenil pomen kresov, dalje kratko zgodovino sv. Cirila in Metoda ter je navduševal nazadnje vse vojake k ljubezni do domovine. Krepko in glasno so donele njegove besede ter segale vsakemu globoko v srce. S trikratnim živio-klicem na kralja Petra, regenta Aleksandra in blagovestnika je končal govor, nakar je zaorila iz grl slovenskih fantov: Lepa naša domovina. Sledile so jej: Stara prava (srbska), Hej Slovani, Po jezernu, Slovensko dekle in druge. Harmonika in vojaški rog sta spremljala pridne pevce. Zvedavo so gledali Nemci naše kresove in bengalične luči, začudeno so se jim obračale oči tja h grajskim višinam, k slovenskim kresovom. So li razumeli pomen naših kresov? Mogoče!

Prevalje. Dnevi nemške strahovlade nam še kar naprej hodijo na misel. Pregloboko so se nam vtisnili v dušo. Kakor še danes po 500 letih živi v ljudski duši groza in strah, ki so jo povzročali Turki, tako ostane v večnem spominu nemški roparski naval. — Nemirna vest je izgnala z bežečimi Nemci in nemčurji marsikatero domačina Nemca in njihov prijatelja. Za to delo smo nemškim tolpom prav hvaležni, da so enakomisleče vzeli s seboj. Samo to nam ni všeč, da se jim v krajih, kjer so sedaj, preslabo godi in zato hodijo nazaj. Bog nas varuj nesreče! Toliko časa so klicali Nemce, naj jih pridejo rešiti, da so prišli. Sedaj pa, ko so rešeni, zopet silijo v jugoslovansko sužnost. Zato vsem kličemo: „Bodite, kjer ste! Mi smo popolnoma srečni brez vas!“ — Cenilne komisije so napisale lepe številke o povzročenih škodi. Prišle so na dan lepe in čedne reči. — Ker je bila naša šola popolnoma opustošena, se je pričel pouk šele 10. t. m.

Guštanj. Od veselja bi zavriskali, ko si naš prijatelj „Mir“ zopet začel zahajati v našo sredino ter nam prinašaš razne novice in tolmačiš poučljive točke iz gospodarskega življenja. Dolgo že nismo mogli poročati domačih novic, kajti naše dopise je nam vračala bivša celovška nemška cenzura vedno nazaj. Hvala Bogu, da smo očiščeni

teh nemških cenzur in se zopet lahko svobodno giblamo.

Guštanj. Da se napravi junaku Malgaju primeren spomenik, se tudi po Guštanju pridno nabira prostovoljne prispevke. Kdor želi kaj darovati, naj pošlje na naslov g. J. Milošič, Guštanj ali na uredništvo „Mira“ v Celovcu.

Guštanj. Izobraževalno društvo, ki je bilo pred leti tukaj ustanovljeno, je zopet začelo delovati. Mnogo uspeha!

Gospodarstvo.

Kmetske zahteve glede agrarne reforme in drugo.

(Nekaj misli.)

S preosnovno zemljiške lasti je v zvezi vse polno drugih vprašanj. Agrarna reforma prinese seboj neko razkropljenje prebivalstva; kot ideal naj bo hiša in krog nje zemlja, ki živi in da dela celi družini. Če se odvzame grajščaku zemlja in da obdelovalcem, je mnogokrat treba hiše, treba hleva, živine in orodja ni. Kje vse to sedaj vzeti? In če novi posestnik v doglednem času tega nima, bode zgubil veselje do istega koščka zemlje in produkcija bo zaostala. Da bi v par letih zmogli toliko zgradb, pri sedanjem pomanjkanju delavcev in materiala ni verjetno. Torej je potrebno celo agrarno reformo temu prikrojiti. S kmetskega stališča stavimo sledeče zahteve:

1. Nihče ne sme imeti dve ali več kmetij, ako imata lastni gospodarski poslopji in presegata za se možnost čez 10 glav živine rediti in družino prehraniti. Pri 100 oralih je ista možnost dana na vsak način tudi v planinah. Skupaj ostanejo lahko samo kmetije z manj kot 100 orali, ako tvorijo en sam gospodarski obrat in se lahko racionalno obdelajo po enem gospodarju. Torej skupaj nakupljene kmetije po grofi in drugih se naj zopet razprodajo. V prvi vrsti imej pravico do nakupa prejšnji najemnik, ki pozna zemljo in navadno ima že živ in mrtev inventar, potem še le drugi.

2. Glede ozemlja, ki nima zase gospodarskega poslopja, bodisi gozd, travnik ali njiva, naj se upoštevajo v prvi vrsti sosedje, ki za prehrano lastne družine nimajo dovolj zemlje; do ostalega si pa prihrani država last tako dolgo, da se najde kupec, ki je v položaju pozidati gospodarska poslopja in si upravititi potrebni živ in mrtev inventar. Med tem časom pa se ga da v najem sosedom.

3. Prodati ne sme nihče svoje zemlje, da bi je ne bil ponudil prej državi v kup. Ista plača pa le gotovo svoto, ki bodi že v naprej določena in upošteva katastralni čisti dohodek kot ključ. Ako država kupi posestvo, ima možnost ga oddati naprej ali pa parcelirati in ga potem šele prodati.

4. Kdor ne obdeluje sam svojega posestva, ampak ga daje celo ali deloma v najem, plačuje dvojni zemljiški davek. Izvzet je slučaj mladostnosti in najem dninarjem kot plača v naturi.

5. Vsaka občina ima dolžnost skrbeti, da se te zahteve tudi izvajajo.

Glede izobrazbe kmetov.

Če za obrtnike velja in je prav, da se morajo učiti v tuji hiši in pri tujem mojstru, zakaj bi za kmeta to ne bilo prav. Če hoče kdo kmetijo imeti, naj se prej kmetovati uči! Ako je oče kmet, lahko dve leti tudi doma ali tretje mora v tujino h gospodarju, ki je od kmetijske družbe pripoznan kot mojster kmetovanja. Da se doma fant najboljšo nauči kmetovanja, ni res. Zakaj pa pri rokodelcih ne pravijo isto. Doma se nauči fant najboljšo gospodariti kot je oče gospodaril, tujina pa postane zanj činitelj napredka. Fant mora začeti poslušati dva zvona. Na tak način dosežemo napredek v gospodarstvu in to, da se v stan ne bi mogel vriniti kak šušmar, ki slučajno razpolaga s potrebnim kapitalom in smatra zemljo kot objekt špekulacije ali zabave. Zemlja bodi istega, ki jo zna obdelovati in jo tudi obdeluje, na tem imamo vsi najboljši interese.

Zraven pa mora s čim večjo parcelacijo zemlje korakati tem večja sposobnost za intenzivno obdelovanje zemlje, kajti drugače zemlja ne bode dala posestniku ne dovolj kruha, ne dovolj dela. Izvedba radikalne agrarne reforme brez temeljite gospodarske izobrazbe kmetov ne bode prinesla pomirjenja ljudstva.

Dolgovi kraljestva SHS.

Srbija ima skupaj z zadnjim posojilom in dolgovi Franciji za oboroženje solunske armade okoli 3½ milijarde dinarjev dolgov. Slovenci in Hrvati bomo dobili od bivše Avstro-Ogrske od onih 13 predvojnih milijard gotovo tudi svoj del.

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu.

Delniška glavnica: K 15.000.000.

Rezervni zaklad: K 4.000.000.

Prodaja srečke razredne loterije.

Kolodvorska ulica št. 27.

Centrala v Ljubljani.

Podružnice: Celje, Gorica, Sarajevo, Split, Trst in Maribor.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun.
Nakup in prodaja vrednostnih papirjev vseh vrst.
Srečke na obroke,
promese k vsem žrebanjem.

Če bode ključ po številu prebivalcev merodajen, bodemo dobili tudi približno 2 $\frac{1}{3}$ milijarde kron, torej skupaj 4 $\frac{1}{2}$ milijarde dinarov ali na osebo približno 350 dinarov. V Avstro-Ogrski je prišlo pred vojno na osebo 445 K. Pred vojno je še bila krona pa več vredna kot dinar.

Slovenska kmetijska družba.

Dosedaj koroški Slovenci nismo bili zastopani v nobeni vseslovenski organizaciji v obilnem številu; zato pa je za nas bilo povsod zanimanje tako malo. S prihodom Jugoslavije morajo pasti deželne meje tudi za nas in skupne stanovske organizacije bodo prve, ki bodo družile vse Slovence. Koroški kulturni svet zgubi svojo veljavo s trenutkom, ko ni več koroškega zbora. Za koroške kmete pa je edina pot k močni vseslovenski stanovski organizaciji, da se pridružijo slovenski kmetijski družbi. Podružnice so si že osnovali v Pliberku (za Pliberk, Blato, Libuče, Žvabek, Bistrico), v Črni, v Koprivni, v Javorju, v Možici, na Prevaljah. Sledijo naj hitro drugi kraji. Kjer se zgleda do 20 kmetov, je možna podružnica. Noben zaveden kmet naj ne čaka. Od hiše do hiše je treba iti in pobrati članarino (6 K letno), si zapisati naslove članov in jih naznaniiti Slovenski kmetijski družbi, Ljubljana, Turjaški trg št. 3. Ko bodo vsi slovenski koroški kmetje organizirani, osnujemo si kot Štajerci svoj koroški pododbor. Bili smo zaspani, ne bodimo več!

MATTONI-JEVA
GISSHÜBLSKA
PRIRODNA KISLA VODA

Zasega zlatega denarja in vrednostnih papirjev v Nemški Avstriji.

V seji narodne skupščine so obravnavali predlog, naj se zavaruje kredit za inozemska živila in surovine na ta način, da se poseže po privatni imovini v zlatem denarju in v inozemskih vrednostnih papirjih ter da se zastavi gozdno posest in izvoz lesa. Nadalje je bil predložen načrt, po katerem naj se izpremeni eksportna akademija v visoko šolo za svetovno trgovstvo. Vlada je pooblaščen, izdati dve milijardi novih bankovcev.

Lastnik in izdajatelj: **Gregor Einspieler**, prošt v Tinjah.

Odgovorni urednik: **Otmár Mihálek**.

Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu. Telefon 179.

2 para kompletne **novе konjske oprsne oprave**, črno usnje, usnjate poveznice, je naprodaj za zmerno ceno. Celovec, St. Veiterring 31, I.

Vsega zdravilstva

Dr. Karel Pečnik

po domače:

„Lipjov dohtar v Lišah“,

bivši zdravnik v Kahiru in Trstu, sprejema v Lešah od 9. do 10. ure zjutraj ter gre k bolnikom do Sveč, Loč in čez Dravo (Sv. Ilj, Bilčovs).

Čevlje, fine, moderno izdelane, in sandale

ima v zalogi in jih razpošilja po poštne povzetju
mirenska „Čevljarska zadruga“ v Vrbovcu pri Mozirju.

Čevlji so iz lahke ševro-media kože, boksa in teletine. Dobite visoke, nizke in salonske moške, ženske, deške in otročje čevlje ter sandale.

Cene usnja se dvigajo, zato naročite čimprej!

Pri večjem odjemu primeren popust!

Prodajalna tudi v Celju „Narodni dom“.

Zmerne cene!

Zahtevajte cenike!

Paramente

kakor mašna oblačila, pluviala, vela, plaščke za ministrante, cerkveno perilo, birete, kolarje, šmizete, kelihe, ciborije, monstrance, zvončke itd., križe, sohe v bogati izbiri po nizkih cenah ima v zalogi oddalek za paramente Jožefovega društva v Celovcu.

Vabilo.

Hranilnica in posojilnica v Št. Janžu,

registrovana zadruga z neomejeno zavezo,

vljudno vabi na svoj

redni občni zbor

kateri se bo vršil

v nedeljo, dne 20. julija 1919,

ob 3. uri popoldne,

v gostilni pri Tišlarju v Št. Janžu.

Dnevni red:

1. Poročilo načelstva in računskih pregledovalcev, ter odobritev računskega zaključka za leto 1918.
2. Sklepanje radi čistega dobička.
3. Volitev odbora in računskih pregledovalcev.
4. Raznoterosti in nasveti.

Načelstvo.

Ave, Wilson,
Sloveni Carantani morituri Te salutant!

SLOVENSKI KOROTAN.

Sestavil

dr. Moravski.

Izdalo in založilo

Slovensko zgodovinsko društvo za Koroško.
1919.

Knjigo je ob izidu zaplenila
nemška koroška deželna vlada.

Cena broš. 4 K.

Naprodaj ima: **Josip Vajncerl**, trgovina s papirjem, Celovec, Velikova cesta 5 (hotel Trabesinger) in podružnica v Pliberku.

**Fina inozemska
kolesna
pneumatika**
(kompl. garniture)

J. Gorec, Ljubljana

trgovina s kolesi, motorji,
avtomobili in tehničnim
gumijem.

Najbolje milo znamke „Srna“

izdeluje

**Tvornica mila in sode
Ignac Fock, Kranj.**

Poskusni zavoji à 4 $\frac{1}{2}$ kg vsebine po pošti.

Hranilno in posojilno društvo v Celovcu

**Pavličeva
ulica
št. 7.**

urađuje vsak dan, izvzemši nedelje in
praznike, od 10. do 12. ure dopoldne.

Varno naložen denar; najugodnejši kredit za posestnike.

**Pavličeva
ulica
št. 7.**